

ת"פ 49845/01/14 - מדינת ישראל נגד מונתסר רשק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 49845-01-14 מדינת ישראל נ' רשק
תיק חיצוני: 3646820/14__

בפני	כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מונתסר רשק

החלטה

בדין שהתקיים לפני ביום 11.12.14 לאחר הקראת גזר הדין, שבה המאשימה ועתרה לחלט את הרכב שבו בוצעה העבירה של הסעת 23 שוהים בלתי חוקיים (להלן: 'שב"חים').

ב"כ הנאשם ציין כי קיבל את הבקשה בסמוך לדיון ועתר לאפשר לו להגיב בכתב לבקשה.

נעתי לבקשתו ואפשרתי לב"כ הנאשם להגיב עד ליום 25.12.14 "וככל שעמדת הנאשם לא תוגש עד למועד שקבעתי תנתן החלטה ללא עמדתו" (החלטה מיום 11.12.14 עמ' 47).

במועד הת.פ. לא נתקבלה עמדת הנאשם, וזו לא נתקבלה גם לאחר שחלפו ימים מאז המועד שנקבע למתן עמדה, ומשכך ראיתי להדרש לבקשה.

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, בכך שהסיע 23 שב"חים למרכז הארץ.

בהתאם להודעות הנאשם ולעדויות, הרכב אותו מבוקש לחלט, אינו שלו אלא של 'אחד בשם מוחמד'; את פרטי 'אותו מוחמד' לא מסר הנאשם.

הרכב נתפס בעת מעצרו של הנאשם ביום 21.1.14 ומאז נמצא בחזקת המאשימה. בכל אותה תקופה לא פנה איש למשטרה ולא טען לבעלות ברכב, ממילא לא עתר איש לשחררו.

לאחר שהנאשם הורשע בעבירת הסעת שב"חים, עתרה המאשימה לחלט את הרכב בו בוצעה העבירה, קרי, את הרכב בו הוסעו שב"חים, בהתאם לסעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

טוענת המאשימה כי מאחר שגרסת הנאשם היתה כי הרכב אינו שלו, עשתה מאמצים לאתר את הבעלים הרשום של הרכב ואף צירפה את השאילתא לאיתור פרטי הרכב ובעליו. מהם עולה כי הבעלים הרשום, פסול נהיגה, הוא אחד בשם טחאן פארס. על פי הודעת הבעלים הרשום, נמכר הרכב לאחד בשם אסאד ג'ולאני, אך לא נמסר כל פרטים שיאפשרו איתורו. יאמר כי מהחומר שלפני עולה כי הבעלים הרשום הבטיח לפקסס עותק מפעולת המכר, אך הוא לא עשה כן.

כל נסיונות המשטרה לאתר את הבעלים החדש שלכאורה נמכר לו הרכב, לא צלחו.

לטענת המאשימה, מאחר שהרכב שימש לביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם, ומאחר שהנאשם אינו הבעלים של הרכב ואף הרחיק עצמו מכל זכות ברכב, ומשחלף פרק זמן ארוך ואיש לא עת לקבל את הרכב - יש להורות על חילוט.

הנאשם, כאמור, לא הגיב בכתב הגם שאפשרתי לו. יחד עם זאת אציין כי באולם בית המשפט (והגם שהדבר אינו בפרוטוקול) ציין ב"כ הנאשם כי חובתו להגן על הנאשם לבל יהיה חשוף לטענות צד ג' - בעלי הרכב, כי איפשר את חילוטו.

לאחר שעיינתי בבקשת המדינה על צירופיה ולאחר ששמעתי טענותיה בעל פה כמו גם את הערת ב"כ הנאשם בדיון, ובהעדר תגובה בכתב לגוף הבקשה, כפי שאפשרתי לעשות, ראיתי להעטר לבקשה.

למסקנה זו הגעתי לאחר שנתתי דעתי לכך שהנאשם אינו בעלים של הרכב, ולהפך, הוא הרחיק עצמו מכל זכות ברכב, גם לא מסר פרטים מזיהים של מי שמסר בידיו את הרכב (ולמעשה את 'העבודה' של הסעת השב"חים), ומאחר שהרכב נמצא במשמורת המשטרה כשנה בלי שאיש פנה לבקש את הרכב או לטעון טענה כלשהי לזכות ברכב, ומכוח סמכותי לפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 - ניתן בזאת צו לחילוט הרכב, כמבוקש.

ראיתי להוסיף, כפי שגם ציינה המאשימה, שממילא ניתן יהיה לדון בביטול צו החילוט ככל שתהיה פנייה לזכות ברכב על ידי מאן דהוא שיציג עצמו כבעלים של הרכב או כבעל זכות כלשהי ברכב וזאת תוך שנה מיום מתן הצו, הכל כאמור בסעיף 40 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

לאור האמור אני מורה לחלט את רכב הפורד מ.ר. 66-011-28, כמבוקש.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.